

[Statsministeren.]

svarende lovgivning om den personlige ligeretsordning allerede i 1947 gennemført i Island.

Endnu vil jeg nævne følgende: I Danmarks Riges Grundlov blev der ved revisionen i 1920 optaget en sålydende § 93: „Under iøvrigt lige Vilkaar nyder islandske Statsborgere i Henhold til Dansk-islandsk Forbundslov de Rettigheder, som omhandles i §§ 17, 30, 31, 34 og 35 og er knyttede til dansk Indfødsret.“ Da det nuværende lovforslags regler om ligeret drejer sig om en personlig bevaring af den ret, de pågældende har haft i medfør af forbundsloven, er man fra statsministeriets side af den opfattelse, at der er fornøden grundlovs-mæssig hjemmel for en sådan afviklingsbestemmelse.

Ophævelsen af forbundet mellem Danmark og Island ligger nu allerede år tilbage, og der er ingen grund til for mig ved denne lejlighed at dvæle længere ved den i 1918 skabte ordening og dens bortfald i 1944.

Jeg havde selv den glæde at være med i eftersommeren 1946 under forhandlingerne i Reykjavik. Det var en strålende oplevelse, og alle vi, der var med, har de bedste minder om den frie drøftelse og udveksling af synspunkter og ønsker mellem vore islandske venner og de danske, herunder færøske deltagere. Dansk-islandsk nævns danske afdeling har afsluttet sit arbejde. Jeg føler trang til både fra nævnets arbejde og forhandlingerne at nævne to mænd, hvis indsats har været af særlig betydning, professor Erik Arup, der har været med fra først af, og medlem af landstinget, forhenværende minister, direktør Halfdan Hendriksen. Til disse to mænd vil jeg gerne her udtale en varm tak for, hvad de ved deres arbejde, interesse og indsigt har betydet i hele det dansk-islandske forhold.

Jeg tillader mig med disse ord at anbefale forslaget til hurtigt og velvillig behandling.

Formanden: Jeg giver derefter ordet til den højtærede minister for handel, industri og søfart, for at han kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i og forlængelse af lov om erhvervsøkonomiske foranstaltninger, varefor-*

syning m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 464 af 14. november 1949.

Forleden læste vi i pressen et resumé af den beretning, chefen for ECA-missionen i København, mr. Charles A. Marshall, har afgivet til Washington vedrørende de økonomiske resultater af to års Marshallhjælp til Danmark.

Vi fra regeringsbænkene havde ingen grund til utilfredshed med denne Marshallberetning, der, foruden at indeholde komplimenter til det danske folk i almindelighed, kun havde rosende ord at sige om de brede hovedlinier i den økonomiske politik, regeringen og rigsdagsflertallet har ført. Ikke alene blev den stærkt forøgede produktion og nogenlunde stabile beskæftigelsessituation fremhævet, men det blev også slået fast, at faren for inflation nu åbenbart er overstået, hvilket nøje svarer til regeringens opfattelse.

Har mr. Charles A. Marshall ret, har vi altså i Danmark formået at forvalte den Marshallhjælp og den økonomiske medvind, vi på anden måde har haft gennem de seneste to år, på tilfredsstillende vis.

At dette er vigtigt, kan man næppe drage i tvivl. Jeg tror, at Marshallplanens administrator, Paul Hoffman, har ret, når han i en tale, han holdt i USA i fredags, udtalte, at kommunismens indflydelse i Vesteuropa i dag ville have været langt større, hvis vi ikke havde haft Marshallplanen. Jeg tror også, han har ret i, at kommunisterne stadig sætter deres forhåbninger til, at Marshallplanen skal blive en fiasko, og at kommunisterne i de enkelte lande meget gerne efter deres evne bidrager til, at den bliver en fiasko. Her i Danmark er det ikke lykkedes kommunisterne at skade planens gennemførelse. Jeg tror tværtimod, at det har bidraget til kommunisternes nederlag, at de i propandadaen fastholder den åbenlyst fornuftstridige påstand om, at den omstændighed, at Danmark gennem denne plan har fået tilført dollarvarer for op imod 1 milliard kr., skulle have været ødelæggende for landets økonomi. Mærkeligt, at folk, der iøvrigt foregiver at være ved deres fornufts sunde brug, overhovedet kan få sig selv til at fremføre den slags påstande. De arbejdere, der med egne øjne har set de uundværlige reservedele, maskiner og råvarer, betalt med Marshallhjælp, blive kørt ind i fabrikkerne og sikre produktionen, beskæftigelsen og forsyningerne, må nødvendigvis reagere kraftigt mod et parti, hvis propaganda så ganske åbenlyst strider mod virkeligheden. Man har vel overhovedet ikke